

[Mogens Fog.]

som gælder for offentlige Sygehuse, er det dog mit Indtryk, at den hele Driftsform ikke er paa Højde med det offentlige Sygehusvæsens. Maalet maa være, at det offentlige opretter og driver de nødvendige Specialafdelinger.

I § 10 peges paa Oprettelsen af Specialafdelinger fælles for flere Amtskommuner. Det er et Fremskridt, som jeg kan give min fulde Tilslutning, thi der er ingen Tvivl om, at Provinsen trænger til en Række Specialafdelinger, baade Børneafdelinger, gynækologiske, psykiatriske, neurologiske og andre Specialklinikker, som vanskeligt kan bæres af et begrænset Indbyggerantal. Men dog vil jeg advare mod en alt for stærk Centralisering. Dels er store Afdelinger en Uting for Patienterne — og for saa vidt ogsaa for Lægerne —, dels maa man tage i Betragtning, at de Paarørende i saadanne Tilfælde maa rejse meget langt for at kunne besøge de Patienter, der er indlagt paa Sygehuse.

Med Hensyn til Sygehusraadet har jeg allerede berørt, hvor betænkelig man maa være ved at overlade Sygehusraadet en Videreførelse af den Opgave, som Indenrigsministeriets Udvalg oprindeligt havde faaet paalagt. Men derudover vil jeg gerne pege paa den meget alvorlige Mangel i den foreslaaede Sammensætning, at der ikke er foreslaaet nogen Repræsentant for Undervisningsministeriet. Det betyder, at Rigshospitalet, vort københavnske Universitetshospital, unddrages Ordningen af hele Sygehusvæsenet. Jeg maa paapege, at dette er ganske uforsvarligt. Paa Rigshospitalet skal de vordende Læger modtage deres praktiske Undervisning. Udbygges nu Landets øvrige Sygehusvæsen med Specialafdelinger o. s. v., uden at Rigshospitalet drages ind i den rationelle Fordeling af Patienterne, som Raadet skal arbejde for, vil dets Værdi som Undervisningshospital efterhaanden blive lig Nul. Det, de studerende skal se, er et Gennemsnitsmateriale af Sygehuspatienter og ikke Kuriositeter og halvkroniske Lidelser. Derfor maa Rigshospitalet drages ind i den almindelige Sygehusordning paa lige Fod med de kommunale Institutioner, og det kan kun ske ved, at det bliver repræsenteret i Raadet.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa § 12 vedrørende Raadets Arbejdsomraade. Kun skal jeg sige, at Forholdet mellem Raadet og Sundhedsstyrelsen som initiativtagende og planlæggende Faktor forekommer mig noget uklart. Det maa dog først og fremmest være fra Sundhedsstyrelsens Side, at Impulserne

til at udbygge Specialafdelinger o. s. v. udgaar. Som Forholdet mellem de to Institutioner er fastlagt, eller rettere ikke er fastlagt, vil et lykkeligt Samarbejde alene bero paa den personlige Indflydelse, som Sundhedsstyrelsens kommitterede uden Stemmeret vil være i Stand til at udøve. Men forhaabentlig vil Livet her udforme en heldig Ligevægt, som Reglerne ikke har fastlagt.

Jeg tilsiger, som sagt, paa min Parti-gruppens Vegne en velvillig Medvirken ved Lovforslagets Behandling, men forbeholder mig at stille enkelte Ændringsforslag i Udvalget som her antydet. En Vedtagelse af Lovforslaget i den foreliggende Form vilde utvivlsomt betyde et Fremskridt paa en Række Omraader, men nøjes man med disse Bestemmelser uden samtidig at skabe Adgang til en bred Kommissionsbehandling af hele vor Sygeforsorgs Fremtid, lægger vi med andre Ord dette i Hænderne paa Sygehusraadet alene, ja, da vil de Fremskridt, denne Lovgivning betyder paa visse Felter, samtidig komme til at hemme Udviklingen paa andre og større.

Aage Fogh: Jeg vil gerne begynde med at beklage, at det Udvalg, der var nedsat til Behandling af alle de vigtige Spørgsmaal om Sygehussagen, ikke fik Lejlighed til at færdigbearbejde hele det Materiale, der var indsamlet. Det er mit Indtryk, efter at jeg har gennemlæst det Lovforslag, der her er forelagt, at det i og for sig ikke er modent til Vedtagelse. Der mangler efter min Mening en Række Oplysninger, som vi burde have haft, hvis vi skulde have haft det helt rigtige Grundlag for Vedtagelsen. Nu lægger vi den fremtidige Udvikling i Hænderne paa Sygehusraadet, og det er muligt, at Raadet vil det rigtige og gør det rigtige, men det forekommer mig, at for Lovgivningsmagten havde det været rart, om vi havde haft alle disse Spørgsmaal uddebatteret og tilstrækkelig oplyst, inden vi skulde gaa til Vedtagelsen af Lovforslaget. Jeg beklager derfor, at det ikke lykkedes at skaffe Tid til denne Behandling.

Der er vel Enighed om fra alle Sider, at det er nødvendigt, at vi her i Landet skaffer os et Sygehusvæsen af en saadan Art og Karakter, at enhver, der er syg, kan blive behandlet paa forsvarlig Maade. Der er ogsaa Enighed om, at det skal gøres økonomisk forsvarligt, og derfor er det nødvendigt, at alle de Ting, der i Samspillet giver Slutresultatet, er behandlet og er samarbejdet, saa at man har større Oversigt over Slutresultatet, end vi har nu. Jeg haaber derfor paa, at det vil lykkes at finde en Form,